

til grund ved vurderingen af beskyttelsesomfanget, jf. forslaget til § 3, stk. 3. Hvor designeren kun har meget få valgmuligheder i forbindelse med udformningen af et produktets udseende, fordi det skal opfylde en bestemt funktion, vil designretten alligevel kunne gøres gældende, selv om helhedsindtrykket ikke adskiller sig fra helhedsindtrykket af andre design i samme omfang, som det ellers kræves.

Til § 10

Bestemmelsen er en gennemførelse af direktivets artikel 13(1). Bestemmelsen angiver indskrænkninger i designretten.

Nr. 1 fastslår, at designretten ikke er til hinder for andres udnyttelse af designet til private formål. Det er i overensstemmelse med § 5 i den gældende lov, hvor det følger modsætningsvis af ordlyden "erhvervsmæssigt". Det er normalt også uden betydning for indehaveren af designretten, at private handlinger ikke kan forbydes, f.eks. fremstilling af et eksemplar af designet til eget brug.

Nr. 2 fastslår, at designretten ikke er til hinder for, at designet anvendes i forsøgsøjemed. En lignende bestemmelse findes i patentlovens § 3, stk. 3, nr. 3, men ikke i den gældende lov. Formålet med bestemmelsen er, at der gives adgang til at prøve designets anvendelighed og videreudviklingsmuligheder. Herigennem gives der også adgang til såkaldt "reverse engineering", hvorved der er mulighed for at analysere designet med henblik på produktudvikling. Hvis et designbeskyttet produkt anvendes som hjælpemiddel i forbindelse med forsøg ved forskning, vil forholdet ikke være omfattet af undtagelsen. Bestemmelsen vil næppe få samme betydning som inden for patentretten, men reglen gør det klart, at et beskyttet design ikke udelukker forsøg, som angår designet.

Nr. 3 fastslår, at designretten ikke forhindrer, at designet gengives ved citering eller anvendes i undervisning, hvis det sker på en loyal måde. Det er f.eks. tilladt at gengive et design i et faglitterært tidsskrift under forudsætning af, at kilden angives. En lignende bestemmelse findes i ophavsretlovens § 22, men ikke i den gældende lov.

Til § 11

Bestemmelsen er en gennemførelse af direktivets artikel 13(2). Bestemmelsen angiver indskrænkninger i designretten.

Forslaget er mere vidtgående end § 7 i den gældende lov, der kun hjemler adgang til at indføre reservedele og tilbehør til luftfartøjer hjemmehørende i en fremmed stat med henblik på reparation af disse luft-

fartøjer, hvis der findes en gensidig aftale herom. Baggrunden for bestemmelsen er konventionen angående international civil luftfart (Chicago-konventionen), jf. bekendtgørelse C. nr. 17 af 30. marts 1948, artikel 27 og betænkningen s. 110. Konventionen indeholder alene minimumsbestemmelser på området.

Det er ikke fundet nødvendigt at foretage en sondring mellem EU-stater og andre stater. Det foreslås derfor at opgive kravet om gensidighed i relation til stater uden for EU's territorium, da bestemmelsen ikke forventes at få betydning i praksis. Endvidere udvides bestemmelsen til at omfatte skibe. Opgivelse af kravet om gensidighed skal ses i lyset af den internationalisering, som finder sted.

Til § 12

Bestemmelsen er en gennemførelse af direktivets artikel 15. Den gældende lov indeholder ingen regler om konsumtion.

Med bestemmelsen fastslås regional konsumtion inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). Det vil sige, at designretten ikke kan gøres gældende for så vidt angår produkter, som er indført her til landet efter, at de har været gjort til genstand for et lovligt salg af rettighedshaveren eller med dennes samtykke i andre EØS-lande. Modsætningsvis følger det af bestemmelsen, at parallelimport til Danmark af designbeskyttede produkter ikke kan finde sted fra et land uden for EØS-området, uanset at et produkt, som er omfattet af designbeskyttelsen, er bragt i omsætning i det pågældende land af indehaveren af designretten eller af en anden med indehaverens samtykke.

Til kapitel 2

Ansøgning om registrering af design

Til § 13

Bestemmelsen angiver den myndighed, som en designansøgning skal indgives til, samt krav til ansøgningens indhold. Det materiale og de oplysninger, der skal indgives til Patent- og Varemærkestyrelsen, er ikke så omfattende som i henhold til den gældende lovs § 10, stk. 2 og 3. Der er ikke fundet behov for at opretholde et krav om, at ansøgningen skal indeholde oplysning om, hvem der har frembragt designet. Dette anses for at være et internt anliggende mellem ansøgeren og designeren, jf. stk. 4 om notering af designeren i designregistret. Det er heller ikke fundet nødvendigt, at ansøgeren skal afgive en nyhedserklæring, da det i praksis er vanskeligt at gøre ansvaret for erklæringen gældende over for ansøgeren.